

זה עדיין קשה לי להבין ולעכל את העובדה שאתה, ניל, לא נמצא איתנו ולא נראה אותך עוד לעולם. זכור לי היטב אותו יום שחור בו שמענו לראשונה על התאונה בה נפצעת קשה. לא האמנתי, לא רציתי להאמין - התפללתי וקויתי בכל לבי שהכל יהיה בסדר. אבל תפילותי, כתפילות רבים היו לשוא. הנס לא קרה ונשארנו רק עם הזכרונות.....

אני זוכרת כאילו זה היה רק אתמול, את האסיפה בה החלטנו לקבל כמועמדת את פרל ואיתה שני ילדיה. היה זה אחרי שסיימתם את האולפן במרכז הקליטה בצרעה. רציתם להקלט בקבוץ ושמחתי שבחרתם דווקא בכפר הנשיא, כי ידעתי שסוף סוף יהיה לדני חבר בכיתה, אחרי שנים בהן היה הבן היחיד בין הרבה בנות. עד כדי כך השפיע מצב זה שבפעוטון דיבר דני בלשון נקבה ולפעמים ביקש ללבש שמלה ביום ששי כמו כל הבנות.

מהר מאד אחרי הגיעכם לקבוץ הפכו שני הבנים לחברים טובים וכך נשארו במשך כל השנים - בכיתה, בטיולים, במחנות, בחגיגות, ואף בחג הפורים התחפשו יחד. בילית הרבה זמן בביתנו ניל, כשהיית צעיר וכשאמא חלתה גרת תקופה של כמה שבועות איתנו.

כשהכיתה הגיעה לגיל הנעורים הצטרף אליכם אלון והפכתם ל"שלושת המוסקטירים" - שותפים וכמעט אחים. סוף כיתה י"ב - תעודת בגרות ואז הגיוס.

דני וניל התגייסו לצנחנים ביחד.

נסענו, פרל, בני ואני ליום ההורים של הצנחנים בסנור, ולטכס ההשבעה בכותל. כמה גאים היינו בבנים שלנו. אחרי זה הלכתם לפלוגות ואתה ניל עברת בהצלחה את קורס הצניחה, המסעות הקשים, והטירונות כולה.....

ואז בפתאומיות נוראית נלקחת ממנו. את היום הגורלי ההוא, את ההלם לעולם לא אשכח. נלקח מאתנו נער בתחילת חייו, נער ג'ינג'י מנומש וחינני, נער עם חיוך יוצא דופן וגומות חן.

יהא זכרך ברוך

נעמי

